

Libris

Daniel Sidor s-a născut în 1983 în Rodna. Urmează studii de politologie și filosofie la Sibiu și București, apoi la Cluj, unde obține titlul de doctor în filosofie. Publică articole de filosofie politică în revistele Transilvania, Sfera Politicii și Intercultural. În anul 2011 debutează cu volumul *Manual de sex epistemic sau despre cum să scrii o maximă*, căruia îi urmează *Cum percepem puterea politică?*. În 2013 publică primul roman, *Capriciul* (25).

Daniel
Sidor

Blues politic

roman

Editura Eagle, 2015

Partea I

„Blues-ul, douăsprezece măsuri de plăcere care se pot repeta la infinit”, își spunea Perplexus în timp ce privea cum monitorul se întuneca treptat, asemenea unei zile care, prin apus, își anunță sfârșitul. În cana de lângă rămasese o urmă de ceai negru, care își intensificase gustul amar, imposibil de mascat de mierea sau laptele adăugat. Uitase că-și jurase să nu mai așeze nicio băutură în vecinătatea primejdioasă a tehnologiei atât de sensibilă la umezeală. Se trânti în pat, enervat de faptul că așternuturile nu-i mai trezeau senzația de căldură pe care, înainte de adolescență, o avea de fiecare dată când vedea vreo pernă care păstra urma capului sau vreo plapumă lăsată neglijent, ca spuma laptelui care se așază prudent peste lichidul încins, atingându-l fără să-l întâlnească.

I se întâmpla destul de des să nu adoarmă imediat ce se puneau în pat. Moliciunea pernei se transforma atunci în brazde de pământ, arate parcă cu săptămâni în urmă și întărite de lumina și căldura soarelui. Știa de fiecare dată că nesomnul avea cauze clare și oarecum recente. Nu adormea din cauza unei fapte cu care nu era împăcat, dar pe care o comisese. Ori din cauza unei fapte pe care ar fi trebuit să o facă, dar ratase momentul. Nesomnul venea și din lipsă, și din preaplin.

Când nepotrivirile erau prea mari și nu-l lăsau să doarmă, încerca să se roage. Căința îi apărea în întuneric, după câteva măsuri de somn ratate. Se ridica din pat, din căldura așternutului, și se ghemuia în ge-

nunchi, cuprinzându-și cu palmele tâmpilele asudate de nesomn:

„Miluiește-mă, Dumnezeuule, după mare mila Ta
Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge
fărădelegea mea.

Spală-mă-ntru totul de fărădelegea mea și de
păcatul meu mă curățește.

Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu
înaintea mea este pururea”.

Nu știa niciodată cât timp petrece în genunchi,
dar stătea acolo până se vedea pe sine, până putea să
suprapună toate imaginile sale, una peste asta, ca peste
un șablon și tăia tot ce nu se potrivea. Abia apoi se
întorcea în așternut, în așteptarea somnului. Nu era
nici superstițios, nici credincios, însă căpătase boala
potrivirii cu sine. Dacă somnul venea imediat după
rugăciune, era semn că s-a căit autentic.

De data asta somnul nu răspundea chemării
căinței. Așa că se ridică, împiedicat, vărsă în palmă
două pastile, le numără încă o dată, ca să fie sigur că
doza e suficientă, apoi le înghiți mai firesc decât sugă
copilul la sân. Și împăcarea cu sine veni imediat.

*

Bătrânul își odihnea anii lângă casa mare, pe
care n-o mai folosise de când era fecior. Așa e la sat.
Casele mari nu sunt făcute pentru a fi locuite. E o
rânduială a regretului. După ce asudă ani buni și-și
sporește bătăturile ca o să ridice împins de fală, omul
se căiește. Își face în cealaltă parte a curții, aproape de
poartă, să audă când îl strigă cineva de pe uliță, o
căsuță în care încap două paturi, o masă, o sobă și,
undeva după ușă, televizorul. Două paturi, că așa se

doarme acolo, separat, oricât de căsătorit ai fi, mai ales
când îmbătrânești. Și oamenii de la sat apucă bătrâne-
țea. Ori poate că nu e nicio rânduială și fac asta din
comoditate, că e mai ușor de încălzit iarna, nu mai
trebuie să bați curtea de atâtea ori cu brațele încărcate
de lemne uscate, crăpate că feliile de pepeni.

Dintre toate felurile de bătrâni care pot exista,
singurul care contează e bătrânul-bunic. A fi bunic nu
este o constatare, ci un reper. Cum toate poveștile încep
cu „a fost odată...”, toate copilăriile încep cu figura
unui bunic, paznic al unei zone fantastice în care orice e
posibil doar pentru că bunicul e acolo. Cum toate
raiurile au un protector, tot așa și copilăriile. Ideea de
bunic promite libertate și siguranță. Bunicul e, în fapt,
garantul unui paradox. Și nu degeaba copiii și bătrânii
se întâlnesc la un moment dat. Își anulează unii altora
niște imposibilități. Un astfel de bătrân-bunic era
Bătrânul.

Odihna se petrecea pe lespede de piatră dintr-o
parte curții. La sate locul de odihnă e rânduit, fără
urmă de îndoială. Pământul din curți se lipește de
picioare când plouă, mai ales dacă găinile, lăsate libere,
au ciugulit toate firele de iarbă. Așa că trebuie pusă
piatră, mai ales acolo unde pășești zilnic. Nu se poate
intra așa în casă, iar descălțatul ia prea mult timp. Se
caută piatră lată, dacă nu, e bună și aia din râu.

În orice curte se găsește o lespede mai mare, pusă
să nu încurce, mai într-un colț. Acolo își face țăranul
planuri dimineța, acolo trag mâțele, că acolo miroase a
om. Acolo țăranul își trage sufletul și se socotește cu
sine. Tot acolo mai scapă și de gura femeii, iar femeia
de mânia bărbatului.

De data asta, pe lespede, Bătrânul se gândea la
moarte. Popa urca de Bobotează în casa mare și stropea

nunchi, cuprinzându-și cu palmele tâmpilele asudate de nesomn:

„Miluiește-mă, Dumnezeuule, după mare mila Ta
Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge
fărădelegea mea.

Spală-mă-ntru totul de fărădelegea mea și de
păcatul meu mă curățește.

Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu
înaintea mea este pururea”.

Nu știa niciodată cât timp petrece în genunchi,
dar stătea acolo până se vedea pe sine, până putea să
suprapună toate imaginile sale, una peste asta, ca peste
un șablon și tăia tot ce nu se potrivea. Abia apoi se
întorcea în așternut, în așteptarea somnului. Nu era
nici superstițios, nici credincios, însă căpătase boala
potrivirii cu sine. Dacă somnul venea imediat după
rugăciune, era semn că s-a căit autentic.

De data asta somnul nu răspundea chemării
căinței. Așa că se ridică, împiedicat, vărsă în palmă
două pastile, le numără încă o dată, ca să fie sigur că
doza e suficientă, apoi le înghiți mai firesc decât suge
copilul la sân. Și împăcarea cu sine veni imediat.

*

Bătrânul își odihnea anii lângă casa mare, pe
care n-o mai folosise de când era fecior. Așa e la sat.
Casele mari nu sunt făcute pentru a fi locuite. E o
rânduială a regretului. După ce asudă ani buni și-și
sporește bătăturile ca o să ridice împins de fală, omul
se căiește. Își face în cealaltă parte a curții, aproape de
poartă, să audă când îl strigă cineva de pe uliță, o
căsuță în care încap două paturi, o masă, o sobă și,
undeva după ușă, televizorul. Două paturi, că așa se

doarme acolo, separat, oricât de căsătorit ai fi, mai ales
când îmbătrânești. Și oamenii de la sat apucă bătrâne-
țea. Ori poate că nu e nicio rânduială și fac asta din
comoditate, că e mai ușor de încălzit iarna, nu mai
trebuie să bați curtea de atâtea ori cu brațele încărcate
de lemne uscate, crăpate că feliile de pepeni.

Dintre toate felurile de bătrâni care pot exista,
singurul care contează e bătrânul-bunic. A fi bunic nu
este o constatare, ci un reper. Cum toate poveștile încep
cu „a fost odată...”, toate copilăriile încep cu figura
unui bunic, paznic al unei zone fantastice în care orice e
posibil doar pentru că bunicul e acolo. Cum toate
raiurile au un protector, tot așa și copilăriile. Ideea de
bunic promite libertate și siguranță. Bunicul e, în fapt,
garantul unui paradox. Și nu degeaba copiii și bătrânii
se întâlnesc la un moment dat. Își anulează unii altora
niște imposibilități. Un astfel de bătrân-bunic era
Bătrânul.

Odihna se petrecea pe lespede de piatră dintr-o
parte curții. La sate locul de odihnă e rânduit, fără
urmă de îndoială. Pământul din curți se lipește de
picioare când plouă, mai ales dacă găinile, lăsate libere,
au ciugulit toate firele de iarbă. Așa că trebuie pusă
piatră, mai ales acolo unde pășești zilnic. Nu se poate
intra așa în casă, iar descălțatul ia prea mult timp. Se
caută piatră lată, dacă nu, e bună și aia din râu.

În orice curte se găsește o lespede mai mare, pusă
să nu încurce, mai într-un colț. Acolo își face țaranul
planuri dimineța, acolo trag mâțele, că acolo miroase a
om. Acolo țaranul își trage sufletul și se socotește cu
sine. Tot acolo mai scapă și de gura femeii, iar femeia
de mânia bărbatului.

De data asta, pe lespede, Bătrânul se gândea la
moarte. Popa urca de Bobotează în casa mare și stropea

pereții cu apă sfințită. Copiii care cântau Iordanul și se țineau scai de sutană, rămâneau la ușă. Asta era tot o rânduială. Însă, cât de repede, popa o să vină să săvârșească altă rânduială, la care avea să participe și Bătrânul. O să iasă din casă pentru ultima dată, cu picioarele înainte și cu popa cântând. La rânduiala asta cântă popa, nu copiii; popa, care de la atâta stat în picioare are dureri mari la încheietura de jos a piciorului, durere pe care numai unsoarele bătrânului o mai puteau alina.

Lângă lespede era așezat un sac de pânză albă în care Bătrânul își ținea ierburile pe care le pune în unsoari. Nimeni nu știa de care sunt, iar el nu se grăbea să spună. Îl vedeau oamenii pe câmp, culegând. Uneori în miezul zilei, alteori dimineața când roua nu era luată, semn că și culesul de ierburi se face numai după rânduială. Mai făcea rost de la babele surde din sat de unsoare albă de porc. Apoi, în oale mari, fierbea ierburile, pune unsoarea de porc și amesteca până când totul se îngroșă. În tinerețe era simplu, însă la 90 de ani amestecat nu mai e joacă. Până și soba veche îmbătrânise, bronzul dat pe ușă dispăruse. Nu știu dacă așa e rânduiala, dar de fiecare dată când ușa sobei e vopsită cu bronz, frige mai tare. Atât de tare că nu o mai poți deschide cu mâna și trebuie să te ajuți de vreun cocean ori de o așchie.

Unsoarele pe care le pregătea moșul deveniseră o modă printre domnii de la oraș. În sat nu prea, că fiecare babă avea unsoarele ei, numai popa ce-l mai căuta, din când în când, pentru durerea din gleznă. „Cât oi mai trăi, că apoi ș-o găsi popa alte unsoari de la babe. Eu, babele, se gândea Bătrânul, pe unele le știu de când eram copil și nu mai vine moartea după ele. Oare moartea asta ține sama de vreo rânduială?”

*

Mergea la întâlniri într-un BMW negru seria trei. Nu avea complexe pe care să și le compenseze prin dimensiunile mașinii, așa că seria trei îi ajungea. Iar mulțumirea îi era generală. Făcea parte dintre puținii politicieni care nu rataseră niciun mandat după revoluție. Îl ocolise ghinionul.

Burtă nu făcuse odată cu vârsta, dar părul îi albise. Îl ținea tuns scurt, de vreo doi centimetri, tot timpul la fel. Mai subțiri i-au devenit și buzele. Nu avea trăsături bărbătești, nici umeri lați, nici picioare hotărâte. Părea mai degrabă un os umblător peste care erau aruncate niște haine scumpe. Sunt unele chestiuni pe care cei din popor le-au pățit de prea multe ori ca să le considere accidente. Și-au făcut proverbe, că să nu uite: „Să te ferești de omul roșu și de omul spân”. La fel ziceau și despre omul cu buze subțiri.

Politicianul rezolva probleme. Toată lumea știa asta, deși toți se fereau să o spună. Doar constrânși de obligații exterioare îl recomandau pe Politician, ca pe un fel de vraci, care trebuia protejat și ținut secret. Logica după care se petreceau lucrurile era una elementară: dacă problemele sunt omenești, și soluțiile sunt omenești. Era contactat de o persoană apropiată, un cunoscut, un om de încredere. I se expunea problema, iar el se apuca de cântărit. Unei logici simple nu îi poate corespunde decât o matematică simplă: profitul trebuia să depășească cu mult efortul depus pentru rezolvarea problemei. Își permitea o astfel de matematică deoarece cei care apelau la el erau fie disperati, fie suficient de bogați să nu fie impresionați de costuri.

Șoferul opri la câțiva metri de intrarea în hotel. Nu scoase o vorbă, exact așa cum fusese instruit să facă. Nu coborî să deschidă ușa. Politicianul, extrem de agil, după ce aruncă o privire prin geamul fumuriu dispăru în hotel, lăsând în urmă zgomotul surd al ușii trântite. Mașina dispăru și ea în parcare subterană.

„Dumnezeu e mai puternic decât mine doar pentru că a avut mai multe mandate”, se gândi Politicianul, umplându-se de el.

*

Se trezi la amiază. Făcea așa de fiecare dată când își petrecea noaptea în club. Capul o durea îngrozitor și din stomac simțea o senzație de arsură. Băuse mult.

Fraudenta nu obișnuia să ajungă singură acasă. De data asta însă, în pat lângă ea nu era nimeni. Își mângâie corpul și se descoperi goală. Hainele-i erau aruncate pe jos, marcând drumul de la ușă la pat. Nu mai trecuse prin bucătărie să-și aprindă o țigară. Fusese ori prea obosită, ori prea amețită. Gândul că nu o dezbrăcase nimeni nu-i aducea nicio bucurie. Erau mai plăcute diminețile în care se trezea singură. Nu trebuia îndurată figura necunoscutului cu care-și petrecuse noaptea și care nu se gândea s-o șteargă mai repede. Însă, oricât de plăcute ar fi fost, erau semnul unul eșec nocturn. Plus o noapte pierdută fără plăcere. Noaptea nu-s de pierdut. Nu se știe niciodată câte nopți ai de trăit, iar dintre toate cele mai multe le petreci dormind, din cauza unei oboseli rudimentare, vulgare, provocate de alții, oboseala de a trăi. Rămân așadar puține nopți pentru plăcere. Fraudenta nu avea vreo filozofie de viață riguros construită, nici vreuna simplistă. Avea însă

în interior ceva care o încălzea ori de câte ori se întrevedea posibilitatea unei plăceri.

Răul mahlurelii e mai mult psihic. De asta persoanele care-și lasă conștiința să acționeze exagerat au parte de mahlureli barbare. Ceilalți se simt fizic deranjați, intoxicați. E simplu, dublă intoxicare, dublă mahlureală. La Fraudenta intoxicarea era singulară. Iar ritualul revenirii era plăcut deoarece presupunea admirația. Puse hainele în mașina de spălat și se îndreptă spre oglindă. Își lasă fizicul să-i pătrundă în privire și-și oferi un oftat de autoadmirație.

Goliciunea o încânta, goliciunea personală, și mai tare. Nu era una dintre acele femei care să se vrea învăluită în mister. Singurul lucru în care se voia învăluită erau hainele. Iar când acestea cădeau, se dezvelea o goliciune care cerea apropiere și îmbrățișare.

În timp ce storcea o lămâie deasupra unei căni mari, plină cu apă minerală, Fraudenta își mișca coapsele în ritmurile care nu i se șterseseră încă din minte. Este atât de plină de sine încât nu o să se poată părăsi niciodată. După ce dădu pe gât întreaga licoare revigorantă, își verifică abdomenul. Nicio umflătură nu păru să trădeze nici pofta, nici cantitatea băută. Zâmbi din nou, mulțumită, apoi se trânti în pat. În câteva ore trebuia să se întâlnească cu Claudia.

În dosul pleoapelor închise i se scurgeau amintirile nopții trecute, înlocuite apoi de tot felul de forme neregulate, galbene, ca rămășițele unei explozii. Respirația îi deveni regulată, iar prin buzele întredeschise i se strecură un strop de salivă, pierdut apoi în perna caldă.

*

Claudia bătu ușor la ușa vecinului. Se enerva de fiecare dată când își amintea cât de bine se aude totul prin pereții blocului prost și proaspăt construit. Nu primi niciun răspuns, așa că repetă bătaia. Știa că Perplexus este acasă, îl auzise venind în toiul nopții. Mai știa că, de fiecare dată când ajunge așa târziu, este abătut. Nu a putut niciodată să-l înțeleagă, deși îl cunoștea de când erau copii. Cei patru ani petrecuți la facultate îl schimbaseră teribil.

Cu cât el se schimba mai mult, cu atât ea era mai îngrijorată, acel fel erotic de îngrijorare. Îl dorea lângă ea oricum ar fi, oricum s-ar schimba. Însă el era ciudat. Nu pricepea niciodată ce se întâmplă. Nici măcar când i-a spus de fluturii din stomac nu a înțeles. L-a pus în încurcătură și, mai mult decât o uimire evidentă, Perplexus nu a manifestat nimic. Acum însă ceva nu era în regulă, din spatele ușii nu venea nici un răspuns. Sătulă de așteptat, Claudia mângâie ușor clanta înainte să se decidă. „Am să intru”, își șopti, mai mult pentru a-și face curaj. Geamul rămas deschis făcu ușa să se trântască de perete. O bucată albă, de vopsea, cât un plasture, căzu mută în urma izbiturii. Câteva foi A4 începură să se agite prin cameră. Doar Perplexus zăcea nemișcat, lângă pat, îmbrăcat, cu degetele mâinii drepte pătate cu cerneală. Se întâmplase iar.

Claudia știa cum să procedeze. Începu să caute printre hârtiile care se mișcau anapoda prin cameră până o găsi pe cea scrisă. Apoi, cu un tricou subțire îi acoperi ochii, închise geamul și dădu să plece. În drum găsi stiloul atât de drag lui. Îl ridică, ca pe o bijuterie, și îl așeză în cutiuța de lemn căptușită cu catifea neagră. Ușa se închise ascultătoare în urma ei, lăsându-l pe Perplexus să-și continue leșinul.

*

Trei costume scumpe se chinuiau, cu greu, să astupe burțile celor trei bărbați cu care Politicianul schimba cifre. Cămășile ieftine și cravatele fără stil dădeau de înțeles că respectivii nu aveau gust. Iar pe Politician îl enervau cumplit astfel de neglijențe. Însă burtoșii aveau cifre și erau darnici. Fără prea mult efort și învățat cu o astfel de toleranță, Politicianul închise ochii și îi lăsă să vorbească.

Prima clipă de tăcere a venit odată cu farfuriile pline pe care chelnerul le așeză în fața fiecăruia. Pentru a nu simți dezgust, Politicianul încercă să-și țină privirea departe de farfuriile celorlalți, dar putea să parieze că ceafa groasă și prost prăjită este nelipsită. La fel cum nu puteau lipsi pâinea și cartofii. Mai trebuia să aibă răbdare câteva minute. Imediat ce stomacurile vor începe digeratul, creierele vor lua pauză. Își așeză cuminte tacâmurile în farfurie în timp ce îi privea cum înfulecau ca porcii, își trase scaunul în spate pentru a-și sprijini mai bine coatele pe masă și, pe când ce trei mai împingeau amestecul de carne, cartofi și pâine cu câte o gură de apă, le spuse direct și definitiv: „jumătate din încasări sunt ale mele, iar eu mă ocup de toate problemele legale care pot să apară”.

Timpul în care cei trei ar fi putut răspunde se consumase cu mestecatul și înghițitul. Politicianul se ridică să plece, scuzându-se că nu are timp să mai aștepte. Lăsă în urmă un șervețel mototolit și trei „oameni de afaceri” cu burțile pline.

Șoferul ieșea din garaj cu grijă, era noapte și mai toți puștani se plimbau cu mașinile părinților, atenți la domnițele care se lăsau admirate și care le întorceau

complimentele cu jumătăți de priviri peste ochelarii de soare ce nu mai serveau la nimic altceva decât la îngreunatul mersului. La fel de fantomatic, Politicianul se așază pe scaunul din dreapta și ceru să meargă aca-să. Rar pleca către casă atât de devreme.

Cu capul sprijinit pe geam, încercând să prindă fiecare vibrație, își dădu seama că puterea duce la insuficiență, la fel cum beția duce la sete.

*

După ce-și așază cumpărăturile prin frigider și cămară, Claudia puse la fiert un litru de apă și scoase dintr-o cutie de Earl Grey cinci plicuri de ceai negru, câteva cuburi de gheață din frigider și un borcan de miere. Țsta e leacul pentru leșinurile vecinului. Până să fiarbă apa, Claudia își trase un scaun și începu să citească foaia pe care Perplexus reușise să o scrie înainte de leșin. Așa făcea de fiecare dată, iar Claudia adunase câteva zeci de astfel de foi.

„Andra era pentru mine etalonul egoismului. Nu am cunoscut-o niciodată, dar am auzit-o vorbind și i-am auzit pe ceilalți bârfind-o. Deosebit de frumoasă și extravertită, cu o voce puternică, puțin răgușită, păr bogat, ochi plini de viață, gât care contrastează cu vocea, sâni mari, care atrăgeau atenția ori de câte ori se mișcau în ritmul râsetului. Mijlocul ferm, îngrijit, arăta cât de mult îi pasă. La fel erau și picioarele, care doar prin lungime erau frumoase, nemai-având nevoie de nimic. Nu am văzut-o niciodată în fustă sau în rochie, din păcate. Tot timpul purta pantaloni, de diferite forme, culori și nume, dar care păreau special făcuți pentru a nu răni pe cei care nu sunt pregătiți să facă față frumuseții reale a piciorului. Andra era o scumpete.

Eram, eu și Andra, fără să ne cunoaștem, clienți fideli ai aceleiași cafenele. În serile în care îmi purtam singurătatea

și sorbeam cafea seara, pornit să-i înving efectul și să pot dormi, deși știam că acest lucru e imposibil, mă puneam cu fața la perete, închideam ochii și căutam să-i ascult vocea, fără să știu dacă e acolo sau nu. Îi era altfel, între toate celelalte. La început îi ascultam doar vocea și mă jucam de-a imaginatul. Nu reușeam nicicum să-i atașez un trup. Mă amuza activitatea asta. Când reușeam să construiesc vreo faptură, mă întorceam câteva clipe să o privesc și să văd cât de mult mă înșelasem. Apoi plecam. Aveam încredere în ea, știam că o să fie acolo de fiecare dată, știam că o să ne jucăm așa la nesfârșit, că nu o să fie prea obosită să vorbească, că-și va confirma permanent prezența prin sunet.

Odată a lipsit câteva zile. Am devenit îngrijorat. Apoi m-am simțit înșelat, trădat. Scenariile făcute mă sfâșiau. Probabil o fi aflat că sunt acolo doar pentru a mă bucura de ea fără să-i cer voie, iar acum mă pedepsea. Dar s-a întors. Așa am început să ascult și ce spunea. M-am mutat mai aproape de locul în care stătea, iar zilele următoare am întârziat intenționat tocmai pentru a mă putea așeza mai aproape fără să-i trezesc vreo suspiciune și să risc iar absența ei. Sorbeam din cafea și închideam ochii. Acum nu mai construiam făpturi, acum înghițeam fraze pe care apoi le potriveam cu ceea ce aș fi vrut eu să spună. De fiecare dată eram surprins. Am început să-mi cumpăr țigări, trebuia să-mi joc cât mai bine rolul, adică acela de spion al sufletului ei. Aprindeam câte una, încercam să nu tușesc de la fumul care îmi intra în plămâni, o așezam în scrumieră și așteptam să ardă singură. Aveam acum și o măsură a timpului.

Nu începea niciodată, tot timpul aștepta. Apoi, ca o pasăre de pradă care așteptase momentul propice picajului, răgușit, se plasa în mijlocul discuției. „Eu am”, „dar să vezi că și eu cred”, „deseori pe mine”, „consider că”, „nu am știut niciodată”, „mie nu mi s-ar potrivi”, „aș putea încerca să”, așa îi începeau frazele. Și cerea tot timpul confirmare pentru ceea ce zicea, lucru care pe ceilalți îi bloca. Ei vorbeau

doar pentru a informa sau a se descărca. Ea nu. Vorbea pentru a cere aprobarea celorlalți, vorbea pentru a fi judecată, vorbea pentru a vedea dacă corespunde. Iar ceilalți nu au înțeles niciodată lucrul acesta. Nu au înțeles că pentru ea un „nu” însemna de fapt negarea felului ei de a fi sau, cum le place unora să spună, însemna negarea ființei ei. Am observat că deranja cu intervențiile ei, ceilalți se simțeau stânjeniți, aveau tendința de a râde de fiecare dată când își deschidea gura. Însă mi-am dat seama de lucrul acesta prea târziu.

Port la mine, de câteva zile, o foaie de hârtie pe care vreau să i-o dau. Nu cred că o să am curajul, niciodată, să port un dialog cu ea, m-am obișnuit prea tare să stau cu spatele și cu ochii închiși. Pe hârtie am scris că-i mulțumesc pentru momentele în care m-a făcut fericit doar pentru că există și că sunt dispus să plătesc în cafele, deci în nopți nedormite, clipele în care o va mai face-o. Dar de câte zile port la mine bucata de hârtie, de tot atâtea zile ea lipsește. Am aflat și de ce. S-a sinucis, lăsând în urmă tot o bucată de hârtie. Cine o fi inventat hârtia nu s-a gândit niciodată că va putea fi deopotrivă suportul vieții și al morții, al fericirii și al deznădejdii. Scria: „am plecat deoarece nu am făcut pe nimeni fericit!”.

Cu o liniște care avea în spate o tristețe imposibil de exprimat, Claudia turnă apa fierbinte peste plicurile de ceai. După trei minute scoase plicurile și le aruncă în sacul de plastic care învelea găleata de sub chiuvetă. Se chinui de două ori să smulgă mierea întărită din borcanul pe care nu îl folosea prea des și apoi puse gheața. Înainte să pornească către camera lui Perplexus își înăbuși o lacrimă.

*

Săgeți scurte îi treceau prin gambe la fiecare pas. Îi plăcea să alerge, însă, mai devreme, o făcuse de nevoie. Toată lumea căzuse în capul ei.

Apa rece îi relaxa mușchii după cele două ore de alergat. Ghemuită, în cabina de duș, Maia se supunea apei. Simțise fiecare lovitură din bătaia încasată de mama ei. Ar fi vrut să facă ceva, însă nu știa ce. Ar fi plecat, dar nu avea unde...

Lăsă prosopul căzut lângă marginea patului, puse mâna pe telefon și începu să tasteze: „Ai spus k poți să mă ajuți. Nu mai rezist, s-a întâmplat iar. Dak mai e valabilă treaba, mergem la el”.

*

Senzația de sufocare dispăruse, însă nu și durerea de cap. Claudia se așeză lângă el și îi întinse ceaiul. Perplexus sorbi ușor în timp ce îi căuta atingerea. Voia să simtă aproape ceva viu.

– Cât e ceasul?

– E trecut de 4!

Perplexus înțelese că leșinul durase mai mult de douăsprezece ore. Acum se îndopa cu fructele aduse de Claudia și cu ceaiul negru. Iar Claudia îl îngrijea ca pe un bolnav.

De când terminase de citit, de-abia se mai stăpânea. Voia, din tot sufletul, să întrebe. Foile născute după leșinuri erau păstrate cu grijă, ca parte din viața ei. Avea tot dreptul, de vreme ce participase la toate. Și mai credea că avea dreptul să afle motivele fiecărui leșin. Perplexus îi satisfăcea acest capriciu de fiecare dată. Avea și el nevoie să se descarce. Și cui altcuiva să spună, dacă nu Claudiei?